

og 6 skal udgaa. Personlig synes jeg egentlig ikke, der er nogen Grund dertil, men jeg skal naturligvis bøje mig, naar et saa stort Flertal er af den modsatte Anskuelse. Bestemmelserne i §§ 5 og 6 gaar nemlig kun ud paa, at Tyendet har Ret til at forlange udstedt et Tjenestebevis, indeholdende en Bevidnelse af den udførte Tjenestes Art og Varighed, altsaa kun en skriftlig Konstatering af det, som faktisk er passeret: At Tyendet har tjent saa og saa længe. Jeg kan ikke se, at det paa nogen Maade kan skade enten Tyendets eller Husbondernes Interesse, at en saadan Bevidnelse af det rent faktiske Forhold finder Sted. Jeg synes, man skulde bibeholde dette, men da et saa stort Flertal ikke ønsker det, er der vel ikke nogen Sandsynlighed for, at det sker. Tyendeforeningen har, saa vidt jeg erindrer, ogsaa ønsket, at disse Paragraffer maatte udgaa.

Under Nr. 7 er der til § 9 stillet et Ændringsforslag, som jeg ikke kan anbefale. Der staar, at naar Fæstemaalet er indgaaet paa længere Tid end 1 Maaned, skal det, naar det fra en af Siderne ønskes ophævet, opsiges med mindst 15 Dages Varsel. Det er vist heller ikke egentlig Meningen, at man vil udtrykke det, som staar her, thi tænker man sig, at et Tyende er fæstet bort f. Eks. for 2 Maaneder, er der ingen Tvivl om, at vedkommende ikke kan opsiges Fæstemaalet til Ophør efter en Maanedes Forløb, medens han strengt taget vil kunne det efter Ordlyden her. Der er vel nærmest tænkt paa, at Husbonden eller Tyende skal inden den Tid, da Fæstemaalet udløber, fremsætte en Tilkendegivelse af, at det agter at afbryde Forholdet. Med andre Ord, er Tyendet fæstet til 1. November, skal Tyendet sige til Husbond eller Husbond til Tyende 15 Dage inden den Tid: Jeg ønsker at fratræde, eller jeg ønsker ikke at beholde Dem. I modsat Fald fortsættes Forholdet uforandret. Men saaledes er Bestemmelsen ikke formuleret.

Under Nr. 8 foreslaas det, at „bliver et ugift Tyende frugtsommeligt og godtgør, at hun skal indgaa Ægteskab inden Udløbet af Tjenestetiden, skal hun være berettiget til at opsiges Tjenesteforholdet med 15 Dages Varsel til den 1ste i den følgende Maaned“. Dette Ændringsforslag synes jeg heller ikke om. Jeg anerkender fuldt ud Rigtigheden af det, der blev udtalt af det ærede Medlem fra Fredensborg (Johan Knudsen), at det er sat ind af humane Grunde, og at vel var mange Husbondere humane, men ikke alle, derfor

var det bedst at have denne Bestemmelse. Men nu har man det Tilfælde, at et ugift Tyende, som ikke er frugtsommeligt, vil indgaa Ægteskab. I det Tilfælde finder jeg det ogsaa humant, at Husbonden søger at rette sig efter Tyendet og give det fri, hvis det overhovedet er muligt, og man kunde altsaa lige saa godt indsætte en Bestemmelse om dette Tilfælde. Og nu vil jeg sige, at har en Husbond nægtet at give et saadant Tyende fri, for at det kan indgaa Ægteskab, saa giver Ændringsforslaget vedkommende Tyende en Anvisning paa, hvorledes hun alligevel med Magt kan tiltvinge sig det Samtykke, hun ikke kan faa paa anden Maade. Saa begynder Forholdet at forandre sig lidt med Hensyn til det moralske, og hvem der saa har den største moralske Ret, bliver et Spørgsmaal, der kan diskuteres.

Under Nr. 9 er der stillet Ændringsforslag om, at hvert Tyende har Krav paa egen Kuvert. Den Tanke, som ligger til Grund, er vist alle enige om, nemlig at Tyendet bør have egen Gaffel, Tallerken o. l. og ikke bør tvinges til at spise af fælles Fad eller med de samme Redskaber som andre, men det er dog et Spørgsmaal, om det er af de Ting, som udtrykkelig skal lovfæstes paa den Maade, ihvorvel alle er enige om, at dette at spise med samme Redskaber eller af samme Fad af mange Grunde ikke bør tilstedes.

Ændringsforslag Nr. 10 er stillet af et meget stort Flertal her i Salen, et Flertal, som repræsenterer baade Venstre, Radikale og Højre, og det gaar ud paa, at § 10 skal indskrænkes til at foreskrive, at ethvert Tyende har Krav paa en god og sund Bolig og egen Seng, og at Værelset skal kunne opvarmes. Det Ændringsforslag kan jeg tiltræde. Der blev af det ærede Medlem fra Faaborg (R. Christensen) fremsat en Bemærkning, om man ikke skulde bruge et andet Udtryk end „egen Seng“, om det ikke kunde misforstaas. Det tror jeg ikke, det kan. „Egen Seng“ maa naturligvis betyde en Seng for vedkommende alene og kan ikke have nogen anden Betydning. Naar det ærede Medlem dernæst vilde have føjet til: en renlig Seng, saa, Gud bevares, er det en Ting, som alle maa være enige om, men det kan ikke nægtes, at den, der ligger i Sengen, i høj Grad er raadig over, hvorvidt Sengen er renlig eller ej, saa det kan man ikke paalægge Husbonden at være ansvarlig for. Et Mindretal har stillet forskellige Ændringsforslag under Nr. 11—14 om en anden Redaktion af den samme Paragraf,